

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Ordet og Troen efter Christi egen Lærdom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 298. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1857_1200-txt-shoot-idm448/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Alt fra alt det Umælede, men aandelig høvet over hele den sijnlige og haandgribelige Verden til en usjynlig, aandelig Verden, der i Munds-Ordet har sin egen Soel baade med Lys og Livs-Varme, saa at enten maatte Mennejske-Ordet selv være Mennejskets usjynlige Skaber, eller, da dette var en klar Selv-Mobsigelse, maa det usjynlige Mennejske-Ord være et eensartet, levende Billede af det skabende Guds Ord.

Er nu Mennejsket virkelig en Skabning i Guds Billede, og folgelig et aandeligt Guds-Barn, avlet i Guds Billede, ligejom der saae skrevet, at Adam efter Faldet avlede en Søn i sit Billede, som i sit usjynlige Ord til levende Udtryk for aandelige og hjertelige Ting var sit Aelskbreve i Hjertet og paa Tungen, da følger det af Guds Alvidenhed og Sieghed, at han baade forudsaae Faldet og vidste Naad til Dreisningen, da han unuelig kunde lade sit Bærl ødelægges eller lade sit Barn gaae fortabt, og herved knytter Gienløsningen i Tidens Fylde sig uoploselig til Skabelsen i Tidens Ophav, saa de forudsatte i Tankens og Ordets Verden (særsligt i logisk) hinanden indbyrdes. Gienløsningen er vistnok en dyb Hemmelighed, men slet ikke dybere end Skabelsen i Guds Billede, og naar Mennejsket kun, trods Syndefaldet, beholdt den væsentlige Lighed med Gud, som ligger i Ordet, da var ikke blot en vedvarende guddommeligt Aabenbaring for Mennejsket muelig, men da kunde Guds eenbaarne Søn ogsaa blive et virkelig Mennejske, født af en Kvinde, uden derfor mindre at være Guds Søn, thi Guds-Ordet

og Mennejske-Ordet, som oprindeligt er eensartede, behøvede kun at sammenmelte, for at Guds Søn tilslige var Mennejskens Søn, og Mennejskens Søn Guds Søn. Det gjaldt kun om, at naar Guds-Ordet blev Kiød, det da ikke stede efter Kiøds-Billien, men efter Mands-Billien, som vi bekiender, at vor Frelser vel er født af en Kvinde, men kun af Marie-Mo, avlet ved den helligaand, saa at Guds Søn vel som kvindefødt, var et virkelig Mennejske, alle Mennejskers Broder paa Mødernes Side, men havde intet af den Smitte, som forplantes ved kiødelig Omgang. Ligejom nemlig Mennejske-Ordet er udspunget af Guds-Ordet, saaledes er det i Guds Billede skabt Mennejske skabt i den eenbaarne Søn, iom er Gud-Faderens Billede fra Evighed, og Mennejsket var derfor kun et Guds-Barn ligejom paa anden Haand, i den Eenbaarne, saa Synde-Faldet var et Af-Fald fra Guds eenbaarne Søn, som maatte kunne affones, naar den Eenbaarne, som var uskyldig dert, vilde fornebre sig til et Mennejske-Barn og paatage sig al Skylden, og lide saavel den aandelige som den legemlige Døds-Straf, der er Syndens Sold; men om denne Afsoning skulde komme de syndige Mennejsker til virkelig og evigt Gavn, det herved aabenbar paa, om de syndige Mennejsker kunde og vilde lade sig paany optage i den uskyldige Mennejske-Søn, som havde baaret alle Mennejske-Synder og havde lidt Døden for dem, men havde, som Guds eenbaarne Søn, taget sit opoffrede men aldrig forbrudte Mennejske-Liv tilbage fra den Død, der kun har Ret og Magt over det syndige Kiød.

